

Sygn. akt I UK 412/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania A. B.
przeciwko Komendantowi Wojewódzkiemu Policji w [...]
o jednorazowe odszkodowanie przysługujące w razie wypadków lub chorób
pozostających w związku ze służbą w Policji,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 lutego 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Ł.
z dnia 27 czerwca 2013 r., sygn. akt VII Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego, Sądu Pracy w Ł. z dnia 28 marca 2013 r. uwzględniono odwołanie A. B. od decyzji z dnia 3 sierpnia 2012 r., stwierdzając że w dniu 1 września 2009 r. doznała wypadku pozostającego w związku ze służbą w Policji w okolicznościach nie pozbawiających jej prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego z tego tytułu z przekazaniem sprawy w zakresie ustalenia wysokości jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku Komendantowi Wojewódzkiemu Policji w [...]. Uwzględniając apelację policyjnego organu rentowego, Sąd Okręgowy, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. wyrokiem z dnia 27 czerwca 2013 r. zmienił zaskarżony nią wyrok i oddalił odwołanie. Stwierdził, że stres związany z próbą zapoznania ubezpieczonej z kartą

opisu stanowiska pracy, działaniem standardowym podejmowanym wobec zatrudnionego nie był zdarzeniem nagłym oraz wywołanym przez przyczynę zewnętrzną.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, zawierała wniosek o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego – art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 1972 r. o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji (Dz.U. Nr 53, poz. 345 ze zm.) przez błędne przyjęcie, że pojęcie nagłości zdarzenia nie obejmuje niejednorazowego działania przyczyny zewnętrznej oraz naruszenia przepisów postępowania – art. 278 k.p.c. w związku z art. 233 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. przez niepodzielenie poglądów biegłego psychiatry i niewłaściwą ocenę jego opinii oraz art. 286 k.p.c. przez niedopuszczenie dowodu z opinii drugiego biegłego lekarza psychiatry.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej skarżąca wskazała na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Powołując się na liczne orzeczenia Sądu Najwyższego oraz poglądy doktryny, wskazała na konieczność wykładni pojęcia nagłości wypadku oraz oceny możliwości uznania stresu, czyli bodźca psychicznego w postaci nadmiernych negatywnych przeżyć działających na organizm jako przyczyny zewnętrznej wypadku. Podniosła ponadto, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na dokonanie przez sąd polemiki z wnioskami biegłego lekarza psychiatry bez jej uzupełnienia bądź przeprowadzenia dowodu z kolejnej opinii biegłego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Każda z przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl.; z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203; z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.). Sformułowane przez skarżącą zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów zastosowanych w sprawie nawiązują tymczasem do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń, a argument o oczywistości skargi został zbudowany na krytyce oceny dowodów. Te kwestie nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.).

[aw]